

opusdei.org

Carta do Prelado (febreiro de 2015)

O Prelado convida a 'facer familia' practicando a virtude da Caridade. Comenta ademais, o 85 aniversario desde que san Xosemaría comprendeu que o Opus Dei é para mulleres e homes.

09-02-2015

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Paso a paso percorremos estes meses tan ricos en aniversarios

significativos -cabería dicir tamén: *redondos*- da nosa Obra, polos que damos grazas a deus, e que nos axudan a pensar que todas e todos somos Igrexa, somos Opus Dei.

Dentro de poucos días cumpríranse 85 anos do momento no que O noso Señor fixo comprender a san Xosemaría que o Opus Dei era tamén para as mulleres, o mesmo que para os homes. ***Non pensaba eu que no Opus Dei houbese mulleres,*** escribiu o noso Fundador nunha carta dirixida especialmente ás súas fillas. ***Pero, aquel 14 de febreiro de 1930, o Señor fixo que sentise o que experimenta un pai que non espera xa outro fillo, cando Deus mándallo. E, desde entón, paréceme que estou obrigado a tervos máis afecto: véxovos como unha nai ve ao fillo pequeno***[1]. E podo engadir que cada xornada saía da súa alma un profundo agradecemento ás súas fillas.

Cantas grazas deu o noso Pai a Deus por esta luz divina, insisto, que se acendeu coa presenza das mulleres no Opus Dei! Como explicou noutros momentos, ***a Obra verdadeiramente, sen esa vontade expresa do Señor (...), quedase manca***[2].

Na súa carta apostólica sobre a dignidade e misión da muller, san Xoán Paulo II detíñase a considerar o momento sublime da Anunciación. «Ao chegar a plenitude dos tempos - explica- *enviou Deus ao seu Fillo, nacido de muller*. Con estas palabras da *Carta aos Gálatas* (4, 4) o apóstolo Pablo relaciona entre si os momentos principais que determinan de modo esencial o cumprimento do misterio "preestablecido en Deus" (cfr. *Ef* 1, 9). O Fillo, Verbo consubstancial ao Pai, nace como home dunha muller cando chega "a plenitude dos tempos". Este acontecemento lévanos ao *punto crave* na historia da

humanidade na terra, entendida como historia da salvación. É significativo que o Apóstolo non chama á Nai de Cristo co nome propio de "María", senón que a chama "muller", o cal establece unha concordancia coas palabras do Protoevangelio no *Libro da Xénese* (cfr. 3, 15). Precisamente aquela "muller" está presente no acontecemento salvífico central, que decide a "plenitude dos tempos", e que se realiza nela e por medio dela (...). Desta maneira "a plenitude dos tempos" manifesta a dignidade extraordinaria da "muller"»[3].

Fillas miñas, non son amabilidades estas reflexións, senón unha fonda invitación a considerar a vosa importancia na Igrexa, ao mesmo tempo que un estímulo para que coidedes a vosa fidelidade cotiá.

San Xosemaría tiña moi presente esta realidade. Nunha carta de 1965,

sinalábanos: *dalgunha maneira, podemos dicir que na Virxe Santísima realízase, en grao eminente, a función asignada por Deus á muller na historia da Salvación: a súa achega específica á corredención.* E engadía, dirixíndose ás súas fillas no Opus Dei e, en xeral, ás mulleres cristiás: *na nosa Señora tedes o modelo e o auxilio para a elevación ao plano da graza dos vosos talentos e quefaceres naturais, convertendo a vosa función propia, na familia e na sociedade, en instrumento divino de santificación, nunha misión peculiar no seo da Igrexa: participando, na medida da vosa correspondencia persoal á graza, da excelencia e da prioridade con que Deus adornou á súa Nai*[4].

O carácter de familia cristiá unida por vínculos sobrenaturais -que nos afecta a cada unha e a cada un- queda resaltado na Obra polo

insubstituíble papel das miñas fillas. Foi vontade expresa do Señor que na Prelatura do Opus Dei camiñemos mulleres e homes, cunha completa separación no que se refire aos medios de formación e aos apostolados, pero cunha plena unidade -espiritual, moral e xurídica- con fundamento visible no Prelado, Pai desta familia espiritual. Ao formar un só fogar -explicaba san Xosemaría-, hai na Obra **un só puchero, do que cada un toma segundo a súa necesidade**[5]. Por iso, aínda que nestas liñas trate especialmente do papel da muller na Igrexa e na sociedade, esas consideracións valen tamén para os homes, cambiando o que sexa necesario.

Todos fomos chamados a buscar a plenitude da vida cristiá, segundo as circunstancias nas que Deus se dirixe a cada un. No celibato apostólico ou no matrimonio, a resposta a Deus ha

de ser sempre total. Neste ano mariano da Obra, convideivos a recorrer á Sacra Familia de Nazaret, rezando especialmente polas familias do mundo enteiro. **A familia de Nazaret** -dicía o Papa nunha das catequesees que está a dedicar a este tema- **comprométenos a redescubrir a vocación e a misión da familia, de toda familia. E, como ocorreu naquel trinta anos de Nazaret, así nos pode suceder tamén a nós: facer que o amor sexa normal e non o odio, facer que a axuda mutua sexa algo común, non a indiferenza ou a inimizade[6].**

Deus quere que en toda familia -sexa de orixe natural ou sobrenatural- reine sempre a xenerosidade, que é fonte de harmonía e de paz. Deste xeito, recreando día a día o ambiente de Nazaret en cada fogar, **cada vez que hai unha familia que custodia este misterio, aínda que estea na**

periferia do mundo, o misterio do Fillo de Deus, o misterio de Jesús que vén salvarnos, está a actuar. E vén para salvar ao mundo. Esta é a gran misión da familia: facer sitio a Xesús que vén, recibir a Xesús na familia, na persoa dos fillos, do marido, da muller, dos avós, porque Xesús está alí. Acollelo alí, para que creza espiritualmente nesa familia[7]. E, analogamente, na gran familia da Igrexa.

A familia baseada en vínculos naturais ten como fundamento o matrimonio, situación estable e definitiva entre un home e unha muller para cumprir o mandato de Deus na creación[8]. Para os bautizados, como sabemos ben, o matrimonio é ademais un sacramento: canle polo que chega aos cónxuxes a graza específica do seu estado, imaxe da unión de Cristo coa Igrexa[9]. ***Por isto penso sempre*** -escribe o noso Pai- ***con***

esperanza e con agarimo nos fogares cristiáns, en todas as familias que brotaron do sacramento do matrimonio, que son testemuños luminosos dese gran misterio divino - sacramentum magnum!(Ef5, 32), sacramento grande- da unión e do amor entre Cristo e a súa Igrexa. Debemos traballar para que esas células cristiás da sociedade nazan e desenvólvanse con afán de santidade, coa conciencia de que o sacramento inicial -o bautismo- xa confire a todos os cristiáns unha misión divina, que cada un debe cumprir no seu propio camiño[10].

San Xosemaría daba aos esposos uns consellos nados da súa experiencia e do seu ministerio sacerdotal. Nunha ocasión, respondendo a unha pregunta que lle fixeron en Buenos Aires, exhortaba: *Querédevos de verdade! (...). Desde logo, diante*

dos fillos, non rifedes xamais; que os nenos se fixan en todo, e forman enseguida o seu xuízo. Non saben que san Pablo escribiu: qui iúdicat Dóminus est(1 Cor4, 4), que é o Señor o que xulga. Eríxense en señores, aínda que teñan tres ou catro anos, e pensan: mamá é mala, ou papá é malo: é unha lea tremenda, pobres criaturas! Non provoques esa traxedia nos corazóns dos vosos fillos. Esperade, tede paciencia; e xa rifaredes!, cando o mozo estea durmido. Pero pouquiño, sabendo que non tedes razón[11].

Todos podemos facer nosos estes consellos, que axudan a salvagardar a convivencia fraterna coas demais persoas. *Hai que meterse o carácter no peto* -dicía con bo humor o noso Pai- *e, por amor de Xesucristo, sorrir e facer agradable a vida aos que temos xunto a nós[12].* Non supón algo

estraño -somos seres humanos, non espíritos puros- que, nalgún momento, escápese unha reacción desabrida ou de mal xenio, froito da soberbia persoal, capaz de enturbar a convivencia entre as persoas. Pero contamos co remedio ao alcance da man: saber pedir perdón, mostrar dun modo ou outro que nos doe causar un desgusto a alguén. E se algunha vez pensamos que nos ofenderon, rexeitemos terminantemente do corazón -coa axuda do Señor- calquera resentimento: evitemos *incubar* xermes nocivos que poderían agrear as relacións cos demais.

O Señor é moi claro neste punto, como recolle o Evanxeo. *Ouvistes que se dixo aos antigos: "non matarás", e o que mate será reo de xuízo. Pero Eu dígovos: todo o que se encha de ira contra o seu irmán será reo de xuízo; e o que insulte ao seu irmán será reo ante o Sanedrín; e o que lle maldiga*

será reo do lume do inferno. Por tanto, se ao levar a túa ofrenda ao altar lembras que o teu irmán ten algo contra ti, deixa alí a túa ofrenda diante do altar, vaiche primeiro a reconciliarche co teu irmán, e volve despois para presentar a túa ofrenda[13].

A virtude teoloxal da caridade -que inclúe ao mesmo tempo o agarimo humano- impulsaranos a tratar de pensar sempre nos demais, e non en nós mesmos. San Xosemaría, de modo gráfico, expresaba así o ideal dun fillo de Deus: ***facerse alfombra onde os demais pisen brando***. E inmediatamente engadía: ***non pretendo dicir unha frase bonita: ha de ser unha realidade! -É difícil, como é difícil a santidad; pero é fácil, porque -insisto- a santidad é alcanzable a todos[14].***

O aniversario do 14 de febreiro de 1930 faínos presente a contribución esencial que as mulleres están chamadas a prestar ao ambiente de familia no propio fogar, nos lugares onde traballan, nas asociacións profesionais e sociais nas que toman parte. Quizá non vos dais conta, fillas miñas; pero o voso modo de presentarvos na sociedade -o porte honesto e elegante, as boas maneiras no trato cos demais, o voso sorriso-, así como a limpeza e coidado da casa, contribúe admirablemente a mostrar a outros a marabilla de considerarse fillos de Deus.

«Mirade como se aman»![16], comentaban os pagáns ao ver o agarimo con que se trataban entre si os primeiros cristiáns. Tamén agora ha de notarse que nos queremos e que amamos a todas as persoas coas que coincidimos. Fomentemos os desexos de servir, de gastarnos gustosamente polos demais.

Coidemos máis, neste ano mariano dedicado á familia, os detalles da convivencia amable e positiva coas demais persoas, en todos os ambientes, comezando polo propio fogar. É moi importante que cada unha e cada un busque *facер familia* na súa contorna. Se tratamos a María e a Xosé, aprenderemos tantos detalles para mellorar as boas disposicións que o Señor puxo nas nosas almas.

O outro aniversario que celebramos na mesma data -o da fundación da Sociedade Sacerdotal da Santa Cruz- fálanos tamén dese desvivirse con alegría por facer pacífica e gozosa a vida aos outros. No Opus Dei, como incansablemente ensinou san Xosemaría, ***todos somos iguais. Só hai unha diferenza práctica: os sacerdotes teñen máis obrigaón que os demais de pór o seu corazón no chan como unha alfombra, para que os seus irmáns pisen***

brando(...). *Han de ser firmes, apracibles, cariñosos, alegres; servidores especiais -sempre con acougo e alegría- dos fillos de Deus na súa Obra*[17], e de todas as almas. Son, en calquera situación e circunstancia en que se atopen, instrumentos de unidade.

Deixo de lado a referencia a outras celebracións litúrxicas e familiares que caen neste mes: o comezo da Coresma, o aniversario da locución divina *-obras son amores e non boas razóns-* que o noso Pai escoitou no fondo da súa alma o 16 de febreiro de 1932[18], o aniversario do *decrétum láudis* á Obra por parte da Santa Sé en 1947... Cada unha, cada un, podemos sacar consecuencias persoais nos nosos intres de oración. Moitos detalles podería engadirvos de como san Xosemaría coidaba o fogar do Opus Dei: citarei só un.

Cando se trasladaron as súas fillas ao Xapón, para comezar o labor apostólica entre as mulleres, mentres navegaban cara a aquel arquipélago acompañábaas coa súa oración e o seu pensamento en todos os instantes. E nas súas cartas aos Vigairos, ao comezar o labor nos diferentes países, queda constancia do seu interese en preparar a chegada das mulleres da Obra: ocúpache de abrir o camiño -dicíalles a cada un- para que pronto poidan comezar as túas irmás: e así o Opus Dei estará completo tamén nese lugar.

Non sei precisar o motivo polo que me levou o noso Pai, nun momento no que non había ninguén, á nova zona construída da Administración, que foi a primeira destes edificios de Villa Tevere. Saquei a impresión de que desexaba mostrarnos que, para que todo funcione, o primeiro nos Centros -despois do Sagrario- son

sempre as súas fillas. Era evidente o contraste entre o seu interese por que a Administración estivese perfectamente acabada, en comparación coa parte da residencia ocupada por el mesmo e polos seus fillos.

Ao encomendar a persoa e intencións do Santo Pai, teñamos presente o consistorio e o nomeamento de novos cardeais que o Papa Francisco anunciou para este mes. Nesa oración, pedide por todos os colaboradores do Romano Pontífice, ben unidos ás miñas intencións.

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Roma, 1 de febreiro de 2015.

[1] San Xosemaría, *Carta 29-VII-1965*, n. 2.

[2] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, ano 1955.

[3] San Xoán Paulo II, Litt. apost. *Mulieris dignitatem*, 15-VIII-1988, nn. 3-4.

[4] San Xosemaría, *Carta 29-VII-1965*, n. 3.

[5] *Ibid.*, n. 2.

[6] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 17-XII-2014.

[7] *Ibid.*

[8] Cfr. *Gn* 1, 26-28.

[9] Cfr. *Ef* 5, 31-32.

[10] San Xosemaría, *Conversacións*, n. 91.

[11] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 23-VIN-1974.

[12] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 4-VIN-1974.

[13] *Mt* 5, 21-24.

[14] San Xosemaría, *Forxa*, n. 562.

[15] 2 *Cor* 2, 15.

[16] Tertuliano, *Apologético* 39, 7 (CCL 1, 151).

[17] San Xosemaría, *Carta 8-VIII-1956*, n. 7.

[18] Cfr. San Xosemaría, *Camiño*, n. 933.